

Nádasdy Ádám

EZER SZÁLON

És még azt kérdezi, hogy nem bántott-e meg.
Minden zsebem csorog, minden gombom remeg.
Hogy hol is van nekem az én édes hazám.
A cipőtisztító flakonját fújja rám.
Üzenni kellemes, őszintén gyónni szép.
Mint bamba vontató, gyökerestül kitép.
Rosszízű álmokat, „majdnem”-eket mesél.
Minden tagját lesem, ha iszik, ha kefél.
Sosem hagy levegőt, sosem hagy hidegen.
A vasszilánkokat nyakamban viselem.
Zengőt pattant, nagyot, a hófehér üveg.
És még azt kérdezi, hogy nem bántott-e meg.

EGYÜTTLÉT

Úgy suttoztak, egész közel,
mint aki gyereket ölel.
Úgy voltak egymásra nyitottak,
mint aki szolgál a titoknak.
Úgy várták közben a csendet,
mint aki káoszt teremtett,
kilozte ürbe, hidegbe,
s most bámulja tettét lihegve.

ZÁRÓRA

Mindjárt vége, a fiókot
jólesik betolni
erősen, ütközésig.
A radír elől marad:
törölni még lehet,
hozzátenni nem.
Sokat nyitogattam,
fölszívesen is,
könnyen szalad.
Minden nyitáskor
egymás fedezékében
sunnyit a kacat.
Összebújnak, melegítik egymást
száraz tollak, kidőftt patronok,
valaha szögmérő is kellett.
A radír kint marad, de
a fiókot magát
be lehet tolni, ütközésig.